

כאס לארץ אררט

ימים ספורים לאחר שקראנו את פרשת נח ועלילות המבול, יוצא "היהודי הנודד" יצחק כרמלי לחפש אחר שרידיה של תיבת נח • הוא הגיע עד לגבול עם איראן, בכורדיסטאן הטורקית, כדי לגלות שהשריד המבוסס ביותר של תיבת נח, הוא בעצם מאובן

היהודי
הנודד
יצחק כרמלי
בעולם

שישה דברים שלמדתי על האינתיפאדה השלישית / שלמה קוק

יש אנשים מתוכנו שפשוט נהנים לעסוק בדם, גופות וכמה שביניהם. זירת פיגוע, ראש-הממשלה בנימין נתניהו, האיום שקיבל כותב השורות. צילומים: פלאש 90, טוויטר

6 תובנות מ'האינתיפאדה השלישית'

ש...יש אלוקים.

לפני קצת יותר משנה, הימים ימי מבצע 'צוק איתן' הם, התעוררנו מסויטים בלילות מפחד ה...מנהרות. מה יהיה אם חס-וחלילה ייצאו אלפי מחבלים דרך המנהרות מעזה ויתחילו לטבוח באזרחי ישראל? או ווי. ה' ירחם. בינתיים, רוב המנהרות נהרסו. אבל עכשיו כבר די ברור: מי צריך בכלל מנהרות. הרוצחים האורזים ימח-שמם חיים וצועטים מעל פני השטח. הם נמצאים בתוכנו, במרחק דקות אחדות מירושלים ותל-אביב. ואם לא די בכך, חלקם מתגוררים באתרי הבנייה בתוך השכונות שלנו. אז אין לנו על מי להישען אלא רק על אבינו שבשמים, כי אם ה' לא ישמור עיר, שווא שקד שומר. כולם מבינים את זה, חוץ מאדם אחד. כמה סימבולי: שעה לפני פתיחת האינתיפאדה הנוכחית, בפיגוע ברחוב הגיא בירושלים העתיקה, הוא עמד נפוח מגאווה על בימת האר"ם בנאום מרשים במיוחד. 40 דקות הוא דיבר על הזכויות של ישראל (וגם שתק). כולם הקשיבו – כי איך אפשר שלא להקשיב לו – אבל הוא לא הזכיר אפילו פעם אחת את המילה אלוקים, או לחלופין את התנ"ך, כאילו מדובר ב'עוד מדינה'. שעה אחר-כך, כאמור, נפתחה האינתיפאדה (כן, זו אינתיפאדה!). והרי אין מקרה בעולם.

חודשים אחדים קודם לכן, כאשר צרפת היהודית סבלה ממתקפת פיגועים, הבהיר אותו נתניהו לקהילה המקומית בביטחון-העצמי השמור רק לו: "המקום הכי בטוח – בארץ ישראל. עלו בהמוניכם".

מי יודע חשבונות שמים, ומי יודע אם האיש שיחליף אותו בכוא היום ידבר אחרת, אבל אם לא הם, לפחות אנחנו נתחזק באמונה: אנחנו לא חיים ב'עוד מדינה'. ואנחנו לא 'עוד עם' בין העמים. ויש אלוקים, העושה עמנו ניסים.

ש...הטרוויסטים רוצים דם חרדי.

לא בכדי, מחבלי 'אינתיפאדת אל אקצא' השניה מחפשים קורבנות בעלי חזות חרדית. קודם כל, כי כך הם יכולים לוודא שאכן מדובר ביהודים. יתרה מזאת, הרי ה'תירוץ' שלהם לגל הפיגועים הנוכחי – במודע או בתת-מודע – הוא 'מלחמת דת' על הר הבית, ומול מי נלחמים במלחמת דת? מול הג'ל בשיער של אייר לפיד או מול הפאות והזקן של יענקל' ליצמן? במחילה, הסנדלים של אורי אריאל, ממעודדי העלייה להר הבית, לא נראות להם אדוקות מספיק.

אולי לא מספיק התאמצנו להסביר להם – באמצעות המדיה הערבית והבינלאומית – שהציבור החרדי, וגם רוב רובו של הציבור הדתי, בראשות גדולי הדור, מתנגדים נחרצות לעליה להר הבית. ואולי, אולי הם, הבני-דודים האכזרים, פשוט לא רוצים לשמוע. המניע שלהם הוא 'עשיו שונא ליעקב' והם רק מחפשים 'תירוץ' להצדיק את הבהמיות האכזרית שבתוכם.

ש...לא כל דבר ראוי לפרסום.

רגע הדריסה. רגע הדקירה. רגע חיסול המחבל. כמה פעמים חזרה על עצמה הכותרת הזו בשבועות האחרונים. התמונות חוזרות על עצמן: דם, גופות וחוזר חלילה.

ושוב, בגלל פזיזות אנושית ובחסות מהירות הטכנולוגיה, הכל מותר. הכל מופץ ברשת בתפוצת נאט"ו, הישר מזירות הפיגועים. תוך זמן קצר, הסרטונים והתמונות שוברים שיאי צפייה. כל המדינה רוקדת על דם המחבלים.

זה לא בשבילנו. תסלחו לי, אבל קשה לי מול קולות ומראות כאלה, ובכלל לא משנה מי הקורבן/השחקן הראשי. ניסיתי לשכנע את עצמי שזה בסדר: הרי מדובר במחבלים שביקשו לטבוח כמה שיותר יהודים חפים מפשע ולהרבות את מספר האלמנות והיתומים בעם-ישראל, ומגיעה להם מנה אחת אפיים. עוד הסברתי לעצמי ש"כל המרחם על אכזרים, סופו שיתאכזר לרחמנים", אבל זה לא עזר.

בכל-זאת, לא מומלץ לצפות בקטעים מעין אלו. לא, אני ממש לא מרחם על המחבל המנוול. אני כן מרחם עלינו ועל ילדינו. אני כן חושש על סף-הרגישות היהודי בו ניהן כל בן לעם הנבחר.

מדוע אנו צריכים להיחשף לתמונות הזוועה? ובכלל, האם זה טוב למישהו? האם הפצת התמונות, תסייע בהפחתת הכאב והסבל של נפגעי-הפיגוע ובני-משפחותיהם? אדרבה, היא עלולה לשרת את אויבנו, הממתינים לנו בכל פינות העולם כדי 'להוכיח' באותות ובשקרים כאילו היהודים הם האכזרים. לא צריך להזכיר לאף אחד מבין קוראינו מה בינינו לבינם: הם חיות-טרף, רוצחים בני רוצחים. אנחנו בני-אנוש, רחמנים בני רחמנים. ועל-כך גאוותנו.

גם פסקי-הלכה העוסקים בשאלות כמו האם חייבים להרוג מחבל עם סכין ביד והאם מותר להתעלל בו פיזית – לא ראויים לפרסום לכלל-הציבור. אילו השואלים והמשיבים היו באמת דואגים להלכה הצרופה, שומה עליהם לפרסם את הדברים בצורה אחראית כדי שהדברים יגיעו לאוזניים הנכונות – לאנשי כוחות הביטחון וההצלה – ורק לאוזניים אלה, אך ה'פולמוס' הציבורי סביב זה מאשש את ההנחה המצערת: יש אנשים מתוכנו שנהנים מעיסוק אובססיבי בדם, בגופות ובכל מה שביניהם. ויש גם כאלה שתמורת מנה נאה של יחסי-ציבור ללקוחותיהם-רבניהם, מוכנים לסכן את העם כולו, בהוספת שנאה על השנאה הטבעית של הפלסטינים לישראל.

ש...דור הולך ודור בא - והקשקשת נמשכת במלא עוצמתה.

מלחמת עברו, אינתיפאדות חלפו, אמצעי הלחימה הולכים ומשתנים – מסקאדים לפיגועי התאבדות, ממנהרות לסכינים – רק דבר אחד נותר כשהיה: הקשקשת היוצאת מפי הפוליטיקאים.

"נעשה", "נפעל", "נגיב", "נגרש", "נהרוס", מביטיחים

שרי הקבינט לאחר כל אירוע.

ובשטח, מה? נאדה. גורנישט. כלום.

באופן אישי, חשתי בכך בימים האחרונים. הפוליטיקאים דיברו על כלי הלחימה המסוכן ביותר באינתיפאדת 2015: הסייבר, דהיינו, ההסתה הפלסטינית האנטי-ישראלית ברשתות התקשורת המקוונות, בדגש על הרשתות חברתיות. זו, לדברי מומחים, הגורמת העיקרית לצעירים הפלסטינים המשולהבים לצאת למרכזי הערים בסכינים ואקדחים.

אני ושניים מידידי (איציק סודרי ויקי אדמקר) חווינו על בשרנו (ליתר דיוק: על המחשב שלנו) הסתה שכזו, כאשר קיבלנו איומים מפורשים לרצח ברשת חברתית מפלסטיני המזוהה בשמו ובתמונתו: ג'אמיל איברהים, בן 21. "זה יקרה מהר יותר ממה שאתם חושבים, קרוב יותר ממה שאתם יכולים לראות, עמוק יותר ממה שאתם יכולים להרגיש", צייץ לנו המנוול באחד הפוסטים המאיימים כשהוא מצרף תמונה של סכין חדה ויד מקללת.

פנינו למוקד הטלפוני של משטרת ישראל. הפקידה הקשיבה ברצינות, שאלה, רשמה כל פרט-מידע. "הנושא יועבר למחלקת הסייבר במטה הארצי של המשטרה לטיפול מידי", הבטיחה. כעבור שעה, התקשרה להודיע: "תבואו לתחנה, תפתחו תיק". במילים אחרות: אין לנו יכולת לטפל בנושא. אז תבואו לתחנת המשטרה, תמתינו כמה שעות, תפתחו תיק, ועד האינתיפאדה הבאה תקבלו תשובה: התיק נסגר בשל חוסר מידע.

ש...אנו רצים והם רצים.

הם - בני 13, 15 ו-17 - רצים הישר מבתי-הספר לשנאת יהודים, עם סכין ביד, לגדוע חיים מלאים של יהודים בני מלכים.

בני העשרה שלנו, רצו לפני ימים אחדים – עם המזוודה ביד אחת ושקית ספרי קודש ביד השניה – בדרך להיכלי התורה: לקנות תורה, מוסר וחסידות. הם חוששים מחיות-האדם, אך מאמינים בני מאמינים כי תורה מגנא, מצלא, ומביאה ניסים גלויים ונסתרים, אור בקצה המנהרה החשוכה. לא רק להם בישיבה, אלא לכולנו, כולל ליהודי הלא-מאמין.

ש...בארץ מלחמה אנו גרים.

בעזרת השם, בעוד שבוע או שבועיים, השקט יחזור. בעוד חודש או חודשיים, כשמרכזי הערים יהיו הומי-אדם ונושא יוקר המחיה יחזור לכותרות, יבוא מישהו שחולם לקנות דירה ויספר לנו: "מספיק אינתיפאדה קטנה – ובועת הנדל"ן מתפוצצת". או אז נגחך ונשיב: "נו, באמת. אין סיכוי. תראו את השקט מסביב".

כי זוהי דרכנו במדינת ישראל, כמו אישה השוכחת את חבלי-הלידה וחפצה להוסיף עוד חיים בעולם: לשכוח את הרע, לזכור את הטוב. אחרת, קשה כאן לשרוד. שהמבט הזה ליווה אותנו בכל מאורעות החיים. הלוואי.

בכי? גזים?

מטרנה מהדרין ספיישל עם הרכב ייחודי קל לעיכול

מטרנה

הכי קרוב לאמא

בהשגחת הבר
מאירי שלם
החברה

לתשומת לב - חלב אם הוא המזון הטוב ביותר לתינוק.

יד קלה על ההדק

(צילום: אלברט גבאי)

העצבים רופפים. מעצר חרדי שנחשד למחבל מחופש בשדרות, אמש

עוד שבוע חלף. עוד שתי ערים הצטרפו השבוע למעגל הטרור. אבל את התקשורת, כך התברר השבוע בפעם המי-יודע-כמה, מעניינים יותר סיפורי צביעות שבחסותם יוכיחו אותנו כי "הידיים קלות על ההדק".

כמה מכם שמעו השבוע על עומרי לוי? סביר להניח שרוב הקוראים מרימים את הגבה בתמיהה; כמה, לעומת זאת, שמעו על הפטום זרהום? אין ישראלי אחד שנחשף השבוע לכלי התקשורת ולא שמע את שמו. עומרי, הי"ד, נרצח ביום ראשון, בתחנה המרכזית בבאר-שבע. הוא היה בדרכו לבסיס בעוטף עזה, כחלק מתגבור הכוחות במקום בתקופה האחרונה. הטרגדיה של המשפחה שלו, כפולה. לוי, בחור חמד מהמושב שדי חמד בשרון, היה ה"גב" של הבית. אביו נפטר ממחלה קשה לפני 3 שנים. הוא, כבן הבכור וכאח לשני תאומים, הפך באחת ל"אב המשפחה". השבוע, כשנרצח רק בגלל שהוא יהודי, איבדה המשפחה את עמוד התווך שלה. אבל על סיפורו הכל-כך עצוב, מן הסתם, לא שמעתם. שמעתם בעיקר על האריתראי הפטום זרהום שהוכה בידי אזרחים היסטריים. בערוצי התקשורת הכלליים פמפמו ללא הרף על כך שנהפכנו ל"ברברים"; לאנשים חסרי חמלה. לחיילים שטופי נקם עם "יד קלה על ההדק". כנראה שהיושבים במערכות בשדרת מנחם בגין בתל-אביב, ברחוב הדרור ביפו ובמערכות אחרות אינם רואים את הפאניקה הגוברת בקרב אזרחי ישראל. שיהיה ברור: איננו בני ישמעאל; אין דרכנו לבצע לינץ', אבל גם לא ניתן להאשים אזרחים מבוהלים – שהטראומה שחוקקה בהם מהפיגוע לא תמחה לעד – שהחליטו לפרוק את זעמם על מי שחשבו כמחבל. הרי ברור שאם היו יודעים שמדובר במהגר בלתי חוקי לא היו נוגעים בו לרעה. הם עשו זאת רק כיוון שחשבו שהוא המנוול שרצח את עומרי לוי שגסס לצידם.

חן קוגל מהמכון לרפואה משפטית באבו-כביר אמר לי השבוע את השורה התחתונה בסיפור הזה, שיש המעוניינים שלא לשמוע: נתיחה שלאחר המוות קבעה בבירור כי הפטום מת ממספר כדורים שפגעו באבריו החיוניים. קב"ט התחנה שפגע באריתראי טוען שירה רק כדור אחד. זה אומר, ואת זה צריכה המשטרה לקבוע, שאת שאר הכדורים הקטלניים הוא חטף מהמחבל שריסס עם רובה מסוג M16 לכל עבר. "המכות שהוא ספג לא גרמו למותו", הבהיר חד-משמעית. "הוא איבד דם רב. הספסלים שהוטחו בו לא פגעו במוח או באברים אחרים", טוען קוגל. לכו תספרו את זה לעיתונאים שמחפשים להטיף לנו מוסר.

סביר להניח, עם כל הצער, שבתקופה הקרובה נשמע עוד ועוד מקרים על ירי בשוגג או הכאת בעלי חזות מזרחית. מי שייפגע מכך הוא קורבן של הטרור הערבי: כולנו חרדתיים, חוששים מכל אדם בעל חזות מזרחית, ויש שעצביהם קורסים.

המחבל שביצע את הפיגוע בבאר-שבע הוא בדואי. מוהנד אלעוקבי, בן 21. ראשי העדה הבדואית מיהרו לגנות את המעשה ולהוקיעו. למעשה, גם לא מדובר בבדואי "טהור", כיוון שאמו מוסלמית שהתגוררה ברצועת עזה וקיבלה אזרחות ישראלית בעקבות נישואיה לבדואי מהפזורה בנגב. כך או כך, זה מדאיג. מאוד מדאיג. ההקצנה בקרב הבדואים בנגב הולכת ומחריפה. היחסים הטובים שהיו בעבר בינם ובין יהודי המדינה הולכים ומתערערים. אסור להכליל, יש גם רבים שעודם נאמנים לישראל, אבל נדמה שהעצירים המשולהבים כבר לא מקשיבים לזקני העדה.

4. בצה"ל רואים חשיבות בדו-קיום בין תושבי ביתר לתושבי חוסאן, שכולל מעבר של מאות ואלפי פלסטינים העובדים בתוך ביתר, לצד קניות של תושבי ביתר בחוסאן. בצבא מאמינים ששגשוג כלכלי בחוסאן יוריד את מינון אירועי הפח"ע, אך כמובן לא מעורדים תושבים מביתר להיכנס לכפר.

5. בצה"ל בודקים כל ערכי שנכנס לביתר ומוודאים שהוא לא חמוש, אך לא יכולים להבטיח שמחבל פוטנציאלי לא יעשה שימוש בסכין / פטיש / טרקטור שיש במתחמי הבנייה בעיר לצורך הוצאת פיגוע.

6. האם יכול להיות הלילה, לדוגמא, אירוע חדירה לביתר? כן. האם יכול להיזרק בקבוק תבערה לעיר? כן. עם זאת, הבכיר טוען כי "אני יכול להבטיח שאנחנו עושים 200 אחוז – מודיעינית ומבצעית – כדי שלא יהיה אירוע חריג בביתר".

7. דרגת הסיכון של ביתר גבוהה יותר, כמו כל יישוב מעבר לקו הירוק. יחד עם זאת, בעיר יש מרכיבי הגנה חזקים הכוללים גדר, אבטחה פנימית, רכבי סיור ופולוגה צבאית המסייעת לאבטחה. מרכיבים אלו חזקים גם לעומת יישובים אחרים באזור. הגדר אמנם אינה "חכמה", אבל "טוב שהיא קיימת".

8. קבר רחל: בתקופה האחרונה הייתה עליה של אירועי טרור גם באזור הקבר, אך בימים האחרונים יש ירידה בהיקף הפעילות החבלנית שמנסה להוציא הצד השני. "אני לא רואה שום מניעה להגיע לשם. כאזרח, הייתי הולך למתחם. למרות זאת צריכים לזכור שמדובר בגזרת איו"ש ולכן אף אחד לא מבטיח שלא יהיה פיגוע.

9. לסיכום – "אנשים צריכים לנסוע בביטחון ולהרגיש בטוחים היכן שהם נוסעים, ישנים, גרים ונמצאים. עשינו, עושים ונעשה הכול. יש המון אמצעים בשטח שהתושבים אינם רואים. אנו משתדלים שיראו את הפעילות, כדי לתת תחושת ביטחון".

מי שנוסע בנגב רואה היטב את "המערב הפרוע". אין דין ואין דין. אם היו אלה "רק" עבירות בנייה או השתלטות על שטחי מדינה – נוח. אם היינו "מסתפקים" בגניבות רכב ובגניבות נשק מבסיסים – מילא. אבל מדובר על מצבורים אדירים של נשק שהבדואים מחזיקים באוהליהם וכבתייהם. המשטרה מבצעת פשיטות מעת לעת, אבל הן טיפה בים. המדינה טומנת את הראש ומתעלמת מכך. יום אחד, כפי שאירע ביום ראשון השבוע בלב ביתר הנגב, הנשק הזה יופנה נגדנו. יום אחד יקומו ויזעקו שהכתובת הייתה על הקיר. ככה זה, במדינת היהודים.

בצל המצב הביטחוני המעורער ורגע לפני שרבות עולים לקברה של רחל אמנו, שוחחתי השבוע עם גורם צבאי בכיר בגזרת גוש עציון.

מה ששמעתי ממנו אמור להדאיג את התושבים באזור, בדגש על העיר החרדית ביתר. לפחות לגרום להם לפקוח עיניים. אולי גם לדרוש גדר חשמלית.

אלו תשע הנקודות המרכזיות שעלו מהשיחה עם הקצין הבכיר:

1. מאז שגדוד רם של פיקוד העורף נכנס לגזרה בחודש יולי, חלה ירידה דרסטית במספר ידועי האבנים והבקתב"ם לעבר ציר עוקף חוסאן. מ-8-9 אירועים בשבוע, זה ירד ל-1-0 אירועים בשבוע – בעקבות פעילות מבצעית בעומק חוסאן.
2. בצה"ל מעריכים שבחוסן יש אמצעי לחימה, כמו בכל כפר פלסטיני, אך לפי שעה לא מצאו כאלה. חוסן נחשב למקום שגורם ל'כאב ראש' עבור הצבא.
3. בגל הטרור הנוכחי חלה עלייה באירועים הפח"ע, והם הגיעו לממוצע של 5-6 תקריות בשבוע, כולל עליית מדרגה בידיי הבקתב"ם. עם זאת, בשבוע האחרון חלה ירידה בתקריות – כמו בכל אזור איו"ש.

Black White

מקצוע ביד

הכשרת יועצי משכנתאות ב-4 חודשים!

...א

הכן

היכון

קלכלית - המרכז ללימודים פיננסיים מזמין אותך: להתמחות במסלול הכשרה עשיר ומקיף לייעוץ משכנתאות בקורס בן ארבעה חודשים בלבד! אין צורך בהכשרה קודמת. **בלעדי בקלכלית >> סטאז' מעשי בליווי צמוד** לבוגרי הקורס **תוענק** תוכנת הייעוץ המתקדמת ביותר בארץ.

חדש! קורס יועצת כלכלית
הקורס לנשים בלבד, בהנחיית סימה וולפין
יועצת מס וכלכלה לעסקים ומשקי בית.

 קלכלית
כלים עם תכלית

ההרשמה מותנית בבדיקת התאמה! | www.kalcalit.co.il
משרד ראשי - רחוב המרפא 1 הר חוצבים ירושלים, טלפון: 02-5401044

על רקע ארמון איסק פשה, אחד הארמונות
הטורקיים המדהימים, בן 366 חדרים, למרגלות
הר ארט, כמה קילומ' מהגבול עם איראן

ימים ספורים לאחר שקראנו את פרשת נח ועלילות המבול, יוצא "היהודי הנודד" יצחק כרמלי לחפש אחר שרידיה של תיבת נח ■ הוא הגיע עד לגבול עם איראן, בכורדיסטאן הטורקית, כדי להלות שהשריד המבוסס ביותר של תיבת נח, הוא בעצם מאובן ■ הוא הלך באומץ לב ליד פעילי מחתרת ה-PKK, חזה בג'יפ הצבא הטורקי השרוף, וניסה לא להיחטף על ידי שודדי הדרכים שלא חסים על אלה שנופלים ברשתם ■ וגם: מה הדרך הטובה ביותר לנקות כתם שוקולד עיקש ליד אגם ה"ואן" הטורקי? ■ חלק ראשון

יצחק כרמלי

ותנח התיבה בחודש השביעי, בשבעה עשר יום לחודש, על הרי אררט". כך קראנו בשבת שעברה, פרשת נח. 4,100 שנים אחרי שנחה תיבת נח על הרי אררט, כמו שכתוב בפסוק, יצאנו אל הרי כורדיסטאן לחפש את הר האררט ואת שרידי התיבה.

במשך הדורות חיפשו רבים אחרי שרידי תיבת נח. חלקם טענו כי מצאו שרידים אך טענתם התבררה זמן קצר לאחר מכן כעורבא פרח. חלק מצאו שרידים במקומות מרוחקים מאד בכל קנה מידה, מה שהפך את התגלית שלהם לחסרת ערך, אבל כעת באנו אל המקום שהוא המבוסס ביותר כזה שיכול לאכלס את שרידי התיבה, הרי אררט - המזוהים כיום לפי רוב הדעות המוצקות בהרי כורדיסטאן.

למרגלות ההרים אנחנו פוגשים בפייק, כורדי משופם המנהל את "מלון אררט" השוכן למרגלות האררט, שמסביר לנו פנים ומראה לנו את מסלול ההליכה שעלינו לעשות כדי להגיע למה שמזוהה כשרידי תיבת נח, ("נח" אצלם, אגב, מבוטא כמֶנַח). הוא מראה לי על המפה בדיוק היכן אנחנו נמצאים, היכן עובר הגבול עם איראן ואיך בדיוק אפשר להגיע לשרידי תיבת נח לפי המסורת הוותיקה שעוברת באזור.

מלון אררט נמצא בעיר הכי חשובה של הכורדים בטורקיה, ממש על הגבול של איראן. מקומי שאני פוגש ברחוב ופותח אתו בשיחה, אומר לי נמרצות: כאן הכל טוב. זהו המקום הכי שקט בעולם, למרות הגבולות של איראן ועיראק הסמוכים, אין כאן שום בעיות. הכל רגוע ושקט. אני יוצא החוצה אל הנוף ההררי והסלעי שממתין לי בחוץ. הגיע זמן למסע.

היכן התיבה?

גם באזור זה ישנם מספר זיהויים היכן בדיוק נמצא הר האררט. לפחות 4 הרים כאן באזור, ברדיוס של מאות קילומטרים, טוענים לכתר הזה על פי עדויות שונות. אבל פניי כעת לזה המבוסס יותר מביניהם. בלשון האונקלוס על

היהודי
הנודד
יצחק כרמלי בעולם

כאמסע
לארץ
אררט

עם כורדים מקומיים, לפני הגיוס לדאעש (כך סיפרו לי). לא ברור אם הם עדיין בחיים

טירה עתיקה מלפני 1,000 שנה, של אחד המלכים הארמניים

«

הפסוק שהבאנו בתחילה, מתורגמות המילים "הרי אררט" כ"טורי כרדו", כלומר - הרי הכורדים. והנה אנחנו אכן בהרי כורדיסטאן, 16 קילומטרים בלבד מהגבול עם איראן. בעבר, בזמן התנ"ך, אזור זה היה נקרא "ארץ אררט". תיבת נח, אגב, נזכרת ב-217 עמים ותרבויות, חוץ ממה שהיא מוזכרת אצלנו במקרא.

כשצועדים במקום שכזה, ראוי לזכור שהאנושות בעצם התחילה כאן מחדש. כי הרי בתורה מסופר על המבול שידע העולם, ועל נח שקומם את האנושות מחדש על ידי התיבה, מה שבעצם היה ממש כאן, ולכן יצאנו לחפש את שרידי תיבת נח. בעצם, צריך גם להוסיף, בכלל לא ברור שנשארו עצים מהתיבה. יוסף בן מתתיהו מזכיר בכתביו שבעבר עצי תיבת נח נחשבו לסגולה ומי שרצה ברכה בביתו היה לוקח מהעצים, וכך הכורדים לקחו עצים רבים במהלך הדורות, ואם כן לא בטוח שעד היום, למרות כל הטענות, נותרו בכלל שרידים מהתיבה, ואת זה עוד נבדוק. אני נוטל מקל מחודד, ויוצא להרים, לטיפוס הקשה. אני צועד בזהירות, וכל העת לידי עדרי בקר, כחוששים ברובם.

הר אררט הוא למעשה הר געש. הוא, לא תאמינו, נחשב לקשה ומסובך לטיפוס יותר מהאוורסט, לא בגלל הקושי הפיזי אלא בגלל כל הבעיות שיש מסביב: שודדי דרכים, חטיפות התיירים שהיו פה בעבר ועוד. שבועיים בלבד לפני שהגעתי לכאן, הייתה פה חטיפה שכזו. גם המחתרת הכורדית ה-PKK פעילה פה מאד באזור ההרים. בשנות ה-90 נהרגו פה, למרגלות ההר, כ-6,000 איש בקרבות בין המחתרת הכורדית שפעלה בהרים לבין הצבא הטורקי. בקיצור, לא מקום מומלץ מידי.

למעשה, מאז שמנהיגי הכורדים הוצ'לן נתפס ב-2001 בקניה, השקט פחות או יותר חזר לכאן. הטורקים, אגב, גזרו עליו בזמנו גזר דין מוות, אך למעשה לא הוציאוהו להורג, בתמורה לכך שישמור השקט. כך שהיום יש אפשרות נוחה יותר להגיע אל ההר בצורה הרבה יותר הגיונית משנים עברו. למרות זאת, תוך כדי ההליכה אני רואה רכב של הצבא הטורקי כשהוא שרוף לחלוטין. בירור קצר מגלה כי ה-PKK ירה והרג חיילים בצבא הטורקי שנסעו בג'יפ הזה, לפני שבוע בלבד. המלווה שלי בביקור מריץ אותי משם, ואומר לי כי לא כדאי להתעכב ליד הרכב הזה. באזור הזה ישנם מאות פעילים של ה-PKK, ולא כדאי שהם יתחילו לשאול שאלות.

אני ממשיך וצועד, להתרחק משם כמה שיותר מהר, ממשיך ומטפס בהר, להתקדם כמה שאפשר. מגובה 4,000 מטר בהר הזה, מתחיל השלג שנראה בלובנו כבר ממקום עומדנו למטה. הפסגה עצמה גבוהה בעוד כאלף מטר, ונמצאת בגובה 5,165 מטר. אני כרגיל חמוש בשפם ובכובע מקומי, וכך עוצר אותי רועה צאן מקומי משועמם שחיפש חבר לשיחת צהרים. שיחה קצרה אתו מעלה כי הוא בא מ...איראן הסמוכה לעבודה כאן, כרועה צאן. בעת ביקורנו במקום שרר חודש הרמדאן בו הוא לכאורה לא יכול לאכול, אבל נראה שהוא ניצל היטב את שהותו בהרים הרחוקים כדי לשתות מים מינרלים ולאכול לשובע... אנחנו ממשיכים בדרכנו, ושלט לידינו מגלה שאנחנו נמצאים כעת 10 קילומטר בלבד מהגבול עם איראן. למעשה, הגבעה משמאלנו בסוף האופק, כבר שייכת לאיראן.

אנחנו ממשיכים, ומולנו כבר אפשר לראות בבירור את הקוצ'יק, שהוא האררט הקטן ומעליו את האררט הגדול. לפני שממשיכים במסע אני עוצר לרגע, ומגלה שבנקודת הזמן הזאת אני נמצא במרחק של 200 מטר מאיראן, ליד עמדות הצבא הטורקי בגבול. גבול איראן ממש ממול העיניים. זהו למעשה משולש גבולות – טורקיה, ארמניה הצפונית יותר ואיראן, ולא רחוק מפה למעשה נמצאות גם סוריה, עיראק ואזרבייג'אן. לא רחוק מהגבול, אנחנו פוגשים, ממש על הכביש עצמו, באחד האתרים המעניינים בעולם. בשנת 1920, נפל כאן בצמוד אלינו, מטאורייד, שכתוצאה ממנו נוצר מכתש בקוטר 65 על 35 מטר, מה שנהיה למכתש השני בגודלו בעולם שנוצר כתוצאה ממתאורייד (מטאורייד, להבדיל ממטאור, הוא החלק המתכתי או הדומה לו הנופל

מכוכב. מטאור הוא שובל האור שנוצר תוך נפילת המטאורייד). רוב המטאוריידים שנופלים, יש לדעת, לא נופלים על בני אדם, היות ורוב העולם לא מיושב.

עוד שתי דקות של הליכה והנה אנחנו כבר ממש מאה מטרים מהגבול עם איראן. לטורקיה יש קשרי מסחר מצוינים עם איראן. מאחוריי מזדחל בכביש טור בן למעלה מ-5 קילומטר עם מאות משאיות שממתינות לעבור מטורקיה לאיראן. בצד ההפוך עוברת לידי משאית שהגיעה זה עכשיו מאיראן, שלבטח הביעה פיסטוקים שאיראן ידועה בטיבם המשובח...

בין פרשנדא לסנחריב

ממש היכן שאני מסתובב, הסתובב גם פרשנדא, בנו הנודע של המן הרשע, ולא רק בגלל הקירבה לאיראן. בילקוט שמעוני מובא שפרשנדא לקח קרש מן התיבה כדי לתלות עליו את מרדכי. כידוע, תלו לבסוף את המן בעץ הזה, אבל הנה לנו הוכחה שפרשנדא דרך כאן.

בשנת '85, אחרי שאזור אררט היה סגור כאזור צבאי ובזמן שנספרו כאן אלפי הרוגים במלחמה בין המחתרת הכורדית לטורקיה, הגיעו לכאן חוקרים אמריקנים והתחילו לחפש את התיבה באזור. ואז, אחרי חיפוש ממושך, הם מצאו סלע שלכאורה הוא-הוא שרידי התיבה. הסלע הזה, הוא כעת מולי, ואמנם, יש לו צורה של חלק מתיבה. גם אז, מדרו ובדקו גיאולוגית את הממצאים, ויש דו"ח צרפתי, שלפיו הסלע הגדול הזה שלפניי הוא למעשה חלק מתיבת עץ שהתאבנה לפני כ-4,100 שנים, בדיוק באותו זמן שהתיבה נחה על הרי האררט. אנו יורדים מעט למטה בהר, אל התיבה, כדי לבדוק לפחות את הרוחב שלה, אם הוא מתאים לרוחב המתואר בתורה. כדי לבדוק את האורך אין לנו מספיק זמן, וגם לא חוט מדידה ארוך מספיק למדוד את כלל מידות התיבה, שכידוע היו: 300 אמה אורך ו-50 אמה רוחב, בגובה 30 אמה. אנחנו יורדים אל תיבת העץ המאובנת הזאת, תוך שאנחנו שרים את שיר הילדים הנודע "ונח איש צדיק". אחרי ירידה תלולה בהר, אנחנו מגיעים למה שהמתנו לו כה הרבה זמן: לתיבת האבן (או בעצם – תיבת העץ שהפכה לאבן) אותה גילו החוקרים האמריקאים. אני ממש מתרגש. מתחתי כעת, קצה אחד של התיבה. אני עולה למעלה בגבעה עם חוט המדידה כדי למדוד עד לחרטום, כדי לדעת האם בכלל המידות מתאימות למה שכתוב בתורה. בדרך אני נזכר שלא רק פרשנדא היה פה, אלא גם סנחריב, מלך אשור. במסכת סנהדרין הגמרא אומרת שסנחריב לקח עצים מהתיבה. בסוף, כידוע, הוא נהרג כאן על ידי בניו, אשר נמלטו כאן בין הרי אררט. גם כיום, בעין, אני יכול להבחין אותם: יש כאן הרבה מקומות שיכולים לשמש כמקומות מחבוא. אני מגיע למעלה הגבעה, תוקע שם את היתד ומלפף סביבו את חוט המדידה שהגיע עד לכאן. אני מסתכל על הממצאים, ולא מאמין: 25 מטר! (50- אמה), בדיוק כפי שמתוארות מידות רוחב התיבה. האם זוהי התיבה האמיתית? אולי.

חלק גדול מהעדויות לכך שזו אכן שרידי התיבה האמיתית, אותן אספו הכפריים בסביבה, בעיקר אלה מהכפר אוונגולי הסמוך, הם כל מיני שרידי בעלי חיים – שלכאורה בכלל לא אמורים להיות כאן באזור, שהפכו עם השנים למאובנים. אחד מהכפריים אסף חלק מהם והניח אותם בתוך מבנה שהוא מעין מוזיאון שנמצא בסמוך לאתר התיבה, ואחרי שהתפעמנו ממה שיכול להיות שרידי תיבת נח, אנחנו בדרך לשם, לפגוש אותו ואת אותם בעלי חיים מאובנים.

בדרך, המלווה שלי מזכיר לי שצריך לבדוק האם "כלו המים". אז בדקנו, והמים לא כלו, ונראה שהמים החמים עדיין נובעים מהאדמה. הרי במבול נפתחו מעיינות תהום והמים יצאו גם מהאדמה, ופה באזור ישנם מעיינות טבעיים לא מעטים, של מים חמים הזורמים מהאדמה. חסן, כורדי חביב שפגשנו בכפר ליד, הוא מנהל ה"מוזיאון" הקטן של

«

פתיחת שנת הלימודים תשע"ו

מגמות הכשרה, העשרה והתמקצעות של י.נ.ר:

תוכניות הכשרה:	לימודי העשרה והתמקצעות:	לימודי משפחה בריאה / חדש!	תואר ראשון - B.A. של האוניברסיטה הפתוחה:
- ייעוץ נישואין ומשפחה - פסיכותרפיה - טיפול ב.C.B.T - מנחי הורים חינוכיים - מנחי הורים לסוכרת נעורים - ייעוץ ארגוני - ייעוץ תעסוקתי - גישור כללי ומשפחתי - טוענות בית דין	- דמיון מודרך ו-NLP - הנחיית קבוצות - אימון אישי - coaching - לוגותרפיה - מדריכי חתנים וכלות - יועצים לכלכלת המשפחה	- ייעוץ מקצועי רפואי לשלמות המשפחה- הפרעות ודרכי טיפול - דולות - תומכת לידה - ABA - טיפול התנהגותי	- B.A. בפסיכולוגיה - B.A. במדעי החברה והרוח - B.A. במדעי המדינה

ynrcollege.org

סגל מקצועי מהמובילים בתחום לייעוץ והרשמה ללימודים:
 י-ם 02-6321620 | ב"ב 03-7160130 | rishum@ynrcollege.org
 מעל 15 שנות הצלחה | 87% השמה | אפשרות לקבלת מלגות

מצביע על שרידי תיבת נח

מורד את מידות התיבה

והמוצא של האגם פשוט נחסם. כתוצאה מכך המים מתאספים באגם, כמובן מתאדים, אך המלחים נשארים - וכך נוצר אגם עם מים מלוחים.

בתם השוקולד ייעלם?

סיפרתי קודם על הנתרן שבאגם. כדי לבדוק את סגולות הניקוי של האגם, לקחתי חתיכת שוקולד שהיתה איתי ומרחתי על חולצה לבנה. באגם יש חומר נתרן-פחמתי שנמצא באבקות כביסה. אם הניסוי שלי יצליח, הרי שמהיום איננו צריכים לא "אריאל" ולא "סנו מקסימה". אין אבקות כביסה יותר! לוקחים צינור מפה עד מכונת הכביסה שלנו, ופותרים את כל הבעיות. אני מניח את החולצה המוכתמת במים, משפשף קצת במים, וכתם השוקולד שהוא כידוע גם עם שומן, הפלא ופלא, נעלם כלא היה! לא ייאמן.

שני מקומיים שלידי, מספרים לי על ה"מפלצת" הגדולה שיש למעלה מאלף עדויות של אנשים שהיתה פה, מה שנהיה לאחת האגדות הידועות סביב האגם. העדויות שנאספו ידעו לספר על מפלצת שנצפתה פה לפחות ע"י אלף אנשים, מפלצת בגודל 15 מטר, שיצאה מהמים ואז נכנסה בחזרה ונעלמה. נו, אולי גם אנחנו נמצא אותה... אבל כעת אנו ממתינים כעת על שפת האגם, לספינה שתיקח אותנו לאי אקדמה, שהוא אחד מ-4 האיים שנמצאים בתוך אגם הואן. על האי הזה יש פלא אדריכלי מלפני אלף שנה: נבנה שם ארמון של אחד המלכים הארמניים, שעל קירותיו משורטטים ציורים של אישים מהתנ"ך ודמויות כמו יונה הנביא, אדם וחוה, אברהם, יצחק, שמשון הגיבור ועוד דמויות. כמה דקות והספינה הקטנה מגיעה. עליה, יחד איתנו, ערבים מכל מדינות האזור: מעיראק ועד סוריה. כששואלים אותי מהיכן אני, אני עונה, כמובן: מאיראן. המראה שלי משכנע שאני דובר אמת.

הספינה לקחה אותנו בבטחה, והנה אנחנו כבר באי. יש אגדה שמספרת שבאחד מבתי המלוכה הארמניים, התגליתו כל בני אותה מלוכה לפני כאלף שנה. אם האגדה הזו נכונה, יתכן שהארמון ובו ציורי התנ"ך הזה קשור לאותו בית מלוכה. אנחנו צועדים בארמון העתיק, ולמעלה, בקירות האבן מעלינו, אכן אנחנו רואים את הדמויות ששורטטו בארמון. הנה דוד וגוליית, גוליית אוהז בחרב ודוד בקלע. עוד כמה צעדים בארמון והנה שרטוט בקיר המדמה את דניאל בגוב האריות. דניאל במרכז ושני אריות מלקקים לו את אצבעות הרגליים. בציור אחר אנחנו רואים את שמשון הגיבור משתלט על האריה. ציור נוסף מתאר, לפי מה שנראה, את יצחק אבינו אברהם בניסיון העקידה.

מחוץ לארמון קיימים כמה עצים, שעליהם גדל פרי האוזרד, המוזכר רבות במשנה, פרי ידוע עם הרבה סגולות רפואה. זו זכות לברך עליו "פרי העץ", ואנחנו כמובן עושים זאת וטועמים ממנו.

מכאן חזרנו חזרה עם הספינה לעיר ואן, שהיא אחת החשובות בכורדיסטאן הטורקית, מאחר והיא יושבת במשולש הגבולות איראן, עיראק וטורקיה. כאן גם היתה קהילה יהודית עתיקה, שאחרונה עזבו לפני כ-80 שנה.

העיר ואן בתוכה לנו בחלק מימי המסע, היא למעשה עיר חדשה שנבנתה על חורבות עיר עתיקה שנחרבה. היא הייתה בירת ממלכת אור ארטור, והייתה כאן ממלכה מאד חשובה, שלא היה עם שלא ניסה לכבוש אותה, מהפרטאים והסרג'וקים ועד הרוסים והארמנים. ממש כולם. וזאת, כאמור, כי היא יושבת בנקודה אסטרטגית, משולש גבולות. בכיכר העיר ביקרנו מוקדם בבוקר, לפני שהאזור התמלא בהמון המוסלמים שבאו למסגדי האזור.

בעבר, כאמור, שכנה פה קהילה יהודית, לא גדולה, ויש עדות מעניינת שלפני אלף שנה אלפי יהודים שחיו כאן, התנצרו רח"ל. ומי יודע, אולי ברכת שהכל אותה בירכתי במקומות שונים בעיר, עשתה משהו לנשמותיהם המיוסרות?

• בשבוע הבא החלק השני והאחרון במסע לארץ הארט: עוד מעלילות ה-PKK, ראיון עם ראש עיריית בשקלה, נרחיב לספר על הקהילות היהודיות ששכנו באזור, וגם: מדוע הצמידו לנו אבטחה צמודה?

ממצאי התיבה. הוא, יחד עם הארכיאולוגים האמריקאים, מצא את תיבת נח. חסן מנסה לשכנע אותי בכורדית, בכל לבו, שבהר הירוק שמולי – אכן הייתה תיבת נח. אחד הממצאים כאן הוא אבן קטנה מהסלע, מתוך תיבת העץ שהתאבנה. זהו סלע שהוא לכאורה וולקני, אבל גיאולוגים טוענים שחלק ממנו הוא מאובן, עץ שהתאבן. וכאמור, זה לא רק זאת, אלא גם מצאו באזור שרידי בעלי חיים ומאובנים של כל מיני בע"ח שלא נמצאים פה באזור. למשל, קונניות. איפה יש פה ים? מהיכן הגיעו הקונניות? לכאורה אולי זו ראייה נוספת שכאן נח התיבה וכאן היה המבול.

366 חדרים, ארמון אחד

אז את התיבה (כן או לא), כבר ראינו, אבל הביקור עדיין לא נגמר. אנחנו ממשיכים הלאה בדרכנו, וכעת אנחנו מעל איסח פשה, ארמון מפואר שנבנה לפני כ-300 שנה ע"י מנהיג כורדי ידוע. בזמנו, כשהארמון הזה נבנה, הוא נחשב למותרות. יש בו מערכת ביוב, מערכת מים זורמים ואפילו מערכת חימום, ובתוכו ישנם 366 חדרים. אנחנו כאן ביום שני, ולצערנו ביום זה הארמון סגור למבקרים. הצער הגדול הוא מאחר ומאחד החלונות בארמון נשקף נוף יפהפה, הר ארט במלוא הדרו. מאידך, זה לא הארמון היחיד. סובבים אותו מבנים מיוחדים נוספים, כולם בנויים על הרי הסביבה.

בזמן המבול כתוב, כאמור, שנבקעו מי תהום החוצה, וממש על הדרך פגשנו זאת בפועל. לא רחוק מהרי ארט, במקום שנקרא דיאדין, יוצאים מים חמים מאד מהאדמה, יחד עם גופרית. אני שם נפשי בכפי ומניח את היד בתוך המים. הם רותחים. ישנם באזור למעלה עוד מספר מעיינות של מי תהום שנותרו מאז המבול, וממי התהום שעדיין מבעבעים בנו במשך השנים מבנים ובריכות ותיירים שמשלמים דמי כניסה יכולים להתרחץ במים אלו, שיש להם המון סגולות מרפא.

אנחנו ממשיכים בדרכנו, הישר לנהר בוראט, שהוא עוד אחד מהנהרות שזורמים בארץ ארט ששופעת נחלי מים. היופי שבנחל הזה הוא שכל המים נכנסים לתוך מערה במעבה ההר, שיש לה יציאה מהעבר השני של ההר, שם נמצא המוצא, אחרי שהמים חודרים את ההר פנימה.

יום לאחר מכן אנחנו ממשיכים בדרכנו, כשהבוקר הזה החלטנו לוותר על המוניות, ולנסוע בטרמפים או בתחבורה ציבורית. לכאן, למקום עומדנו באחד הצמתים באזור (מעלי שלט הכוונה לאיראן...), הגענו עם נהג אוטובוס, כשאנו בדרכנו לאחד המפלים היפים בטורקיה, מפלי מורדיה, אבל מכאן כבר ממש קשה להתנייד בתחבורה מוסדרת. טרמפ הוא אולי האפשרות היחידה להגיע למפלים האלה. אני משוחח עם זקן מקומי, ויחד אנחנו מחכים על הכביש למתנדב כלשהו שיעצור. חצי שעה לאחר מכן ואנחנו ישובים ברכב, וכבר מתקרבים לראות את "שללה" (או "מורדיה"), שהוא אחד המפלים היפים בטורקיה. אחרי העצירה אנחנו ממשיכים רגלית לצד ימין על גשר חבלים, והנה אנחנו במפלים. משמאלי נשמע רעש עצום של המפלים, שמגיעים מהפשרת השלגים של ההרים. למפלים יש מראה מאד יפה וכמובן עוצמה אדירה, בהמשך הדרך ישנו סכר ומפעל ליצור חשמל עם טורבינות. ממש מה רבו מעשיך ה', ואנחנו עוד התיירים היחידים כאן...

טרמפ נוסף וממשיכים בדרך, והנה אני ניצב מול ה"ואן-גולו", אגם ה"ואן", שהוא האגם הגדול ביותר בטורקיה, בה קיימים גם כך כמה אגמים גדולים ביוצר. אורכו של האגם "ואן" הוא 120 ק"ל, רוחבו 80 ק"ל, ועומקו המירבי הוא כחצי ק"ל (!), כאשר הממוצע הוא 170 מטר. המים האלו, יש לדעת, אינם מים רגילים אלא מלוחים, שבתוכם יש נתרן, חומר המשמש לניקוי וחיטוי.

אני יורד למטה, אל המים. גובה המים של האגם, אגב, נתון לשינויים. לפני כמה שנים המים עלו שלושה מטר מעל הקו הנוכחי, והיו גם שנים שהאגם ממש הגיע למעלה והציף את הכביש. בשנים האחרונות יש שוב נטיה לאגם לעלות כלפי מעלה. על האבנים המשוונות אני יורד למטה, אל קו המים. בגלל שהמים מלוחים, אין פה דגים מלבד סוג דג אחד - של הרינג - שנמצא בשפכי הנחלים. מה שמזין את האגם הם מספר נחלים קטנים. המים מלוחים כי לאגם הזה אין מוצא. היה לו מוצא בעבר אך לפני כמה שנים הוא נחסם ע"י לבה שזרמה מהר נימרוט שממערב לאגם,

הכל כלול

7 ימי נופש במלון לאונרדו קלאב נירוונה ים המלח

מיום ראשון עד יום ראשון י"ז כסלו תשע"ו (22 - 29.11.2015)

מסלול נופש נשים

2,3,4 ימים לגוף ולנפש

מיום ראשון עד יום חמישי י"ד כסלו תשע"ו (22 - 26.11.2015)

תפריט עשיר, מגוון ובריא

בריכת מים מתוקים ענקית מחוממת 28° - עם קירוי מיוחד

התעמלות לנשים

ספא מינרלי יוקרתי

בלעדי

2 חופים נפרדים בצמוד למלון

הרב חיים הורביץ
הרצאה ייחודית
על חינוך ילדים

סדנאות יצירה
והפעלות לנשים ונערות

התעמלות מים לנשים
ע"י מדריכה מוסמכת

הרב מיכאל לסרי
בהרצאה מרתקת

סרטים מבוקרים
אל תוך הלילה

מופע קסמים
ואילוזיות מדהים

העשרות ייחודיות
ומודעות עצמית

גישה בריאותית ייחודית
ומעשית ע"י ד"ר שני

ארוחת חצות קלה

קפה ועוגות
אחר הצהריים

שתייה חמה וקרה
24 שעות
ביממה

מזנון בריכה
ועוד

3 ארוחות
גורמה ביום
חווייה קולינרית
ייחודית

ערבי תוכן,
אירועים
ומופעים
מידי יום

שיעור
דף היומי

בפיקוח מלא וצמוד של
צוות משגיחים יר"ש בהשגחתם של
הרה"ג רבי משה נחשוני שליט"א
הגה"צ אשר אנשיל כץ שליט"א
והרב שלמה לנדאו שליט"א

מוקד הזמנות:

03-6190086

אפקטיבי
אירועים תיירות ונופש בע"מ

ז'בוטינסקי 155 (בית נח מנחמי), רמת גן

לפרטים ומידע נוסף על הנופש
וסוף השבוע המיוחד:

www.effectiveisrael.com

מרים עדני, אשת קבר רחל האגדית, עושה הכל כדי שאנשים יגיעו לקבר רחל, יומם ולילה, שצה"ל ידאג לביטחון ושיהודים המגיעים מכל קצוות תבל יוכלו לשפוך שיח על קברה של רחל אמנו ללא קושי ■ בראיון מיוחד היא מספרת כיצד השיגה את התקציב לשיפוץ המתחם, על הפרוכת שהוכנה משמלת הכלה של נאוה אפלבוים הי"ד שנהרגה בפיגוע יום לפני חתונתה, ועל עשרות החתנים והכלות המגיעים כדי להודות על שמצאו את זיווגם ■ ויין מאמע ויין

שרה פכטר

האם רחל אמנו נגלתה אליך בחלום? האם פגשת את רחל אמנו באיזה מקום או בקבר רחל? רחל מחכה לבניה! ובינתיים מרים עדני, אשת קבר רחל האגדית, אישה דגולה, עושה הכל כדי שאנשים יגיעו לקבר רחל, יומם ולילה, שצה"ל ידאג לביטחון ושהבנים שלה המגיעים מכל קצוות תבל יוכלו להגיע אליה ללא קושי, שהמקום יראה כמו ארמון של "אם המלכות" כך היא אומרת... "והעיקר העיקר שילמדו תורה במקום ויתפללו ללא הפסקה ויבקשו מרחל שלא תמנע עיניה מבכי, ויין מאמע ויין... בכי אמא רחל בכי, עד שהקב"ה שיאמר די לצרותינו ויגאלנו בחסד וברחמים גדולים, כי רק לך רחל הבטיח הקב"ה, "יש שגר לפעולתך ויש תקוה לאחריתך.. ושבו בנים לגבולם" רק אנו מבקשים אומרת מרים חנוקת דמעות, אנא ה' תגאל אותנו כבר ברחמים". מרים עדני היא אחת הנשים שהפגש איתה אינו מותיר אותך כקודם, זו חוויה מעצימה להיות במחיצתה לשמוע את הדברים היוצאים מן הלב ואת האנרגיות החיוביות, עם החיוך התמידי, היא מסבירה לי: "רחל היא אמא, היא האמא האוניברסלית של העם היהודי, היא מקבלת אל חיקה את כל בניה ובנותיה, המתפללים מתחננים, בוכים, מבקשים ודומעים, בכל שפה ובכל עת". אישה צנועה ולבבית, אבל דגולה ומורמת מעם מתרפקת על הפרוכת של קבר רחל.

הפרוכת משמלת הכלה

ליד הפרוכת בצד בעזרת הנשים מוצבת פרוכת נוספת והיא מסבה את תשומת לבי: "זו הפרוכת שעשויה משמלת הכלה של נאוה אפלבוים הי"ד, את זוכרת את הפיגוע ההוא לפני 13 שנה?" ואני מצטמררת, הרגעים זכורים לי כאילו היו היום. ומרים ממשיכה, "זו היתה תקופה כל כך קשה, כמו היום ממש, בכל יום היו כמה פיגועים, אבל אחד הפיגועים הקשים ביותר והטראגיים ביותר היה הרצח ב"קפה הלל" שבו נהרגה הכלה ואביה... מרים מחזירה אותי 13 שנים אחורה. "זאת שואה", לחשה לי אביבה פינצ'וק אחת הנשים הפעילות והתורמות לקבר רחל. מרים נשנית לרגע מחזרת את הרגעים... "צפירות האמבולנסים שמפלחות את האוויר ברגעים אלו ממש מוסיפים לאווירה. מרים: "נראה לי שקרה משהו..."

מבכה

העל בנייה

עבד כי ימלוך

אם נלך אחורה ונבדוק את קורות העשור האחרון על פי תוצאות הבחירות שנערכו בשנים אלה ובכלל, נגלה שהציבור בישראל נהפך עם השנים ליותר ויותר ימני. זה מתבטא בצורה בולטת מאד בתוצאות הבחירות האחרונות לכנסת, אז קיבלו ראש הממשלה נתניהו ומפלגתו כל-כך הרבה מנדטים. בשנים האלה, מתברר, פיתחנו כאן בישראל איזשהו דימוי מסוים על ראש הממשלה: שהוא מבין בביטחון; שהוא מבין בכלכלה; שהוא מבין ביחסים בינלאומיים, ובעצם שהוא כמעט כל יכול, ומשום מה בשנים האלה הדימוי הזה שלו התחזק יותר ויותר. בכל פעם שהייתה איזושהי תקרית מסוימת, ראש הממשלה היה מיד מכנס מסיבת עיתונאים או ישיבת קבינט, או לחילופין יוצא למבצע כזה או אחר רח"ל, והציבור פשוט "קונה" את זה, ולא רק קונה אלא ממש מרגיש שהוא יכול לישון בשקט - יש לנו ראש ממשלה כל יכול.

וגם אצלנו בציבור החרדי יותר ויותר נשמעו בשנים האחרונות קולות על כך שהימין צודק וצריך ללכת אתו, ועל כך שרה"מ נתניהו הוא הכי טוב שיש, בגלל שהוא לא מפחד מאמריקה, לא מפחד מאירופה, לא מפחד מרוסיה, ובעצם לא מפחד מכלום. עד כדי כך הוא הרגיש גדול, שהוא החליט לנסוע לקונגרס ולנשוא נאום שיחנך את העולם כולו.

והנה תראו מה קורה כעת בגלל המדיניות של אותו ראש ממשלה גדול וענק שאנחנו הולכים אחריו כמו עזה עיוורת: כעת כבר דורשים מאיתנו באירופה להציב משקיפים בינלאומיים על הר הבית, רק בזכות השותפים הטבעיים המשיחיים של רה"מ; במקביל באו"ם כבר מדברים על כך שרוצים להעביר הצעה שהכותל שייך למוסלמים. וכעת נתניהו הגדול והגיבור פתאום רץ על 4 לבקש בתחוננים פגישה עם אבו מאזן, כשבמקביל הוא מבקש מארה"ב להטיל וטו באו"ם נגד ההצעה של צרפת על משקיפים בהר הבית. בקיצור, כל הבלון הענק הזה, לא רק ברמה המקומית אלא גם ברמה הבינלאומית, מתרסק לעינינו.

ואל תשכחו שבעשור האחרון הוא דיבר שוב ושוב על כך שאנחנו מעצמה ביטחונית, שאיננו מפחדים מאיראן ולא מאף אחד אחר, ואף אחד לא יאיים עלינו. ותראו מה קרה, הקב"ה שולח לנו כמה מבני ישמעאל, עליו נאמר בתורה שידו בכל ויד כל בו, עם סכין וכל ארץ ישראל מלאה בחורבנות מזוויעים.

רק לפני שבועות מעטים רה"מ יצא באמירה כופרנית כשאמר בכל ערוצי התקשורת "בכל חיי ועד היום, מה שאני רוצה להשיג - אני משיג". אדרבה, אולי זה מחזק את השמועות על כך שראש הממשלה הוא בכלל אתאיסט. אני נזכר בסיפור שהיה בתקופה של יצחק רבין כשר הביטחון, בשנות ה-80. התחילה אז האינתיפאדה, ובעיצומה עלו בכנסת כל מיני נואמים, וכל אחד היה עולה לדוכן, מקטר ומביא את כל הביקורת שבעולם על שר הביטחון רבין. ואז הגיעה שעתו של נציג אגודת ישראל מוניה שפירא ז"ל, שדיבר חמש דקות ברציפות על כמה שרבין מבין בביטחון ועל כמה שהוא אחראי ורציני בכל נושא הביטחון. אבל בסוף, אחרי כל התשבחות האלה, הוא הוסיף: אבל לרבין יש בעיה קטנה. אין לו סיעתא דשמיא, ואם אין לו ס"ד - שום דבר לא יעזור לו.

אותו דבר כעת הוא מה שקורה אצלנו. יש לנו בעיה קשה: איך אפשר שתהיה לרה"מ כזה סיעתא דשמיא, כשכל מה שקדוש וחשוב לציבור החרדי הוא רמס, אם זה בהעברת חוק גיוס בני הישיבות או אברכי הכוללים, או המכה הכלכלית שהנחית על המשפחות ברוכות הילדים. לא היה רה"מ שפגע בנו כך כמו נתניהו.

והנה עוד סיפור, לסיום: אחרי הבחירות שהיו בזמנו באחת המעצמות הגדולות בעולם, בהן נבחר בהפתעה מוחלטת ובפעם הראשונה באותה מעצמה, נשיא שונה ממה שהיו רגילים עד אז, באו וסיפרו זאת למו"ר מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל ושאלו: איך ייתכן שהוא נבחר? הרי זה נראה כמו "עבד כי ימלוך"? ואז הגרי"ש הרים את ראשו ואמר: השאלה היא עלינו, לא עליו. הוא זכה, מה אתם רוצים ממנו? הבעיה היא אנחנו, שאנחנו נמצאים בדור בו אנחנו צריכים להיות תחת עבד כי ימלוך. אנחנו הבעיה.

אין ספק שכולנו צריכים לעשות חשבון נפש, איך כביכול עזבנו את האמונה הפשוטה רק בבורא עולם והלכנו אחרי ה"עגל" הזה שמכונה "מר ביטחון".

כשהיו שואלים מעת לעת את הגרי"ש במה צריך להתחזק בתקופה הזו, הוא היה עונה: כל אחד יודע במה צריך להתחזק. וזה נכון גם לעכשיו: על כל אחד מאיתנו לעשות בדיקה אישית ולפשפש במעשיו, ולהתחזק בנושא שבו הוא זקוק לחיזוק רוחני.

ולסיום: בכל פעם שהגרי"ש היה יוצא מפתח ביתו, היה מקפיד לומר את הפסוק "ואני בחסדך בטחתי, יגל לבי בישועתך... כי גמל עליי". כשהכל מחפשים סגולות לשמירה, הנה מה שהגרי"ש היה מקפיד לעשות.

הפרוכת לזכרה של
נאוה אפלכאום הי"ד
שנרצחה ערב חתונתה

היא לא טעתה, עוד פיגוע ברח' מלכי ישראל
ובארמון הנציב...

"זה בדיוק כמו בתקופה ההיא..." אביבה משחזרת, "שמענו את הסירנות וחשבנו קרה משהו גרוע, לצערנו הבשורות המרות על הירצחה של נאוה ואביה הגיעו מהר מאוד, חשבנו שחייבים לעשות משהו, כל הארץ געשה על כלה שנהרגה ביום חתונתה". "הייתי במוזיאון בצפת", ממשיכה אביבה, "ראיתי פרוכת שעשויה משמלת כלה שנהרגה בזמן השואה ביום חופתה..."

אביבה התקשרה לאם והציעה לה את הרעיון, היא הגיבה בהתרגשות והסכימה להנציח בכך את זכרה של נאוה הי"ד, "התעסקנו עם הפרויקט בחרדת קודש כמי שמתעסקים עם בגדיו של הכהן הגדול, המעצבת טל לוי עשתה את העבודה הקדושה".

"זה היה כל כך מרגש, כולם בכרו... עין לא נשארה יבשה כאשר החתן של נאוה עמד מול הפרוכת בדומיה והזיל דמעה... כשהלבשנו את שמלת הכלה הנרצחת על קברה של הכלה שגם לא לבשה את שמלתה ביום חופתה - רחל אמנו..."

עדין לא הבנתי איך נשוא הפרכת מתקשר לשאלה העיקרית: מהו הסוד אם כן שמושך אותך להשקיע את מרצך וזמנך להעביר את המסר של רחל אמנו לכל העולם? אני יושבת בסלון ביתך וכמעט בכל דבר יש משהו שמזכיר את רחל ואת קבר רחל, מהמזווה בכניסה לבית שתחריט של קבר רחל עליה עם הפסוקים מגני קולך מבכי, קופסת הבשמים של שבת, סידור עתיק מעור עם תחריט של קבר רחל והציורים האומנותיים שמעטרים את כל הבית...

"זה לא רק לשים את הפרוכת", אומרת מרים, "עם ישראל חייב להבין שרחל נקברה על אם הדרך ולא בחברון כי יש לה תפקיד... תפקיד. זה עצום... וכל זה רק משום שרחל אמנו ויתרה ללבוש את שמלת הכלה שלה כדי שאחותה לא תתבייש, רק משום כך הבטיח לה הקב"ה שישים קץ לגלותנו... צריך לחשוב על זה, יש פה אישה שעשתה מעשה לפני כ- 3000 שנה ואנו כיום נשענים על זכותה ועל הבטחת הקב"ה לה... אז מדוע שלא ניקח משהו מרמותה?"

לנשים יש עוצמה אדירה, הן יכולות לנצל את הכוחות שהקב"ה נתן להן ולגאול את עם ישראל ואני מסתובבת בעולם ורואה כיצד הן מבזבזות את האנרגיות שלהן וזה כואב לי עד למאוד, אני רוצה שכל בחורה ואישה תתחבר לנקודה המאחדת שלנו אל אמא רחל וביחד עם תפילות, עם התחזקות ועם חסד נוכל לשנות את העולם. בזכות נשים!

אבא שלי חייב לפגוש אותך

"אני חייבת לספר לך" אומרת מרים בלהט: "פעם הייתי בניו ג'רסי, דיברתי על קבר רחל ועל רחל אמנו... בסוף השיחה ניגש אלי מישוה ואמר לי: 'אבא שלי חייב לפגוש אותך... האם

את מסכימה לפגוש אותו, הוא אדם מבוגר וקשה לו כבר לצאת מן הבית אך אני אודה לך אם זה אפשרי". "מה העניין?" שאלתי, והוא המשיך: 'אבא שלי ניצל שואה, בגיל 8 הוא התייתם מאביו ואמו, כולם נהרגו ורק הוא נותר בודד מכל משפחתו, הוא ברח אל היער וניצל בנס. .. אבא שלי סיפר', ממשיך אותו יהודי ואומר, 'שבמשך כל הזמן שהוא היה ביער וברח מן הנאצים ימ"ש הוא הרגיש שאיזו אישה גדולה מלווה אותו ובתור ילד הוא הרגיש שזו רחל אמנו... כך הוא תמיד אמר לנו. אז את כעת הגעת מארץ ישראל ואת מספרת לנו על רחל... בשביל אבא שלי זה יהיה סגירת מעגל, את מסכימה לפגוש את אבא שלי?' "התשובה שלי היתה ברורה", מסיימת מרים בהתרגשות.

כיום כל אחד יכול להגיע לקבר רחל בקלות... כולם מתפללים וחשים קשר למקום מנוחתה של אמא רחל, אבל מרים עדני, כרוכה בקשר בל ינתק לקבר רחל.

המפתח לשידוכים

יש תופעה חדשה מרגשת ומשמחת כאחד והיא, לראות כלות שבאות לקבר רחל לבושות בשמלת הכלה שלהן - לפני החופה, גם מכוניות של חתנים מעוטרות בסרטים יפים מגיעים ביום חופתם להתפלל בקבר רחל. זה ממש מחזה מרומם ונוסף תחושה שהתפילות לא שבות ריקם. כלות אלו הגיעו לקבר רחל והתפללו על הזיווג שלהן, בנות שהיו מעוכבות שידוך מספרות ניסים גלויים איך שהשידוך שלהן הגיע זמן קצר לאחר שהן שפכו תפילה על מצבת קבורת רחל אמנו.

אמא מרים עדני, מתמסרת לקבר רחל כבר עשרות שנים ארוכות. נפשה נקשרה במקום בו טמונה רחל אמנו. במסירות ובהתמדה. הצילה את קבר רחל ביחד עם נשים מחברון ואחינו מאמריקה וצרפת ששלחו את תרומותיהם למען הצבת אוטובוסים בחינם לקבר רחל מדי יום ולרכישת רכב ממוגן ירי שמשמש עד היום את התיירים ואישים חשובים. היא דאגה בתקופות הקשות כשקבר רחל נסגר ליהודים בעקבות סגירת קבר יוסף, שהגישה לקבר רחל תתאפשר, הקימה במקום כוללים ללימוד תורה, היא מארחת בחורים בשבתות ודואגת שקול התורה והתפילה ישמע במקום יומם וליל, ושנשים, נשים וטף, יסיפו ויזרמו אל רחל הנמצאת בדרך

זכרון למרן

עטרת תפארת נעשה לזכרו של מרן זי"ע א'
אתם בונים
מרכז רוחני לתורה תפילה חסד
בית הכנסת חזון יוסף

החלה חלוקת הקופות

03-5772020

מוקד התרומות 'חזון יוסף' שע"י עמותת חסדי יצחק ושמוחה | לקבלת הקופה 03-5772020
ת.ד. 985 בני ברק | בנק פאג"י סניף 188, ת.נ. 409597120 | בנק הדואר 8112225 | chazonyosef2014@gmail.com

הושע נא נפש מבהלה

למעלה משבועיים שבארץ ישראל מתנהלת מלחמה שלא הכרנו, "מלחמת הסכינים".

בזמנו, בשיחה שנערכה עם אלברט איינשטיין, הוא נשאל: במלחמות היום (וזה עוד בזמנו) יש כל מיני כלי נשק משוכללים, מתותחים, טנקים, מטוסים, ספינות קרב וכו'. מה יהיה השיא, לדעתך? ענה איינשטיין: פצצת אטום, היא השיא של המלחמות וצריך למצוא לזה פתרון. ומה יהיה אחרי עידן האטום? נשאל שוב, וענה: נחזור לחרב, לסכין וכדו'. וכנגד זה כבר אין אף פתרון.

מאותו יום נוראי שבו אמרנו בהושענות תוך שאנחנו מקיפים את הבימה "הושע נא נפש מבהלה", לא הבנו מה בדיוק העניין עליו אנחנו מתפללים. אבל אז נרצחו הרב איתן ונעמי הנקין והרב אהרון בניטה, ומאותו יום משתוללת בארץ מלחמת הסכינים שאין לה פתרון מיד. כולנו מלאים עצות, אבל בתכל'ס רבים מאיתנו לא הולכים בימים אלה לכותל ורבים לא הולכים לשווקים, וגם חנויות שכונת גאולה ריקות.

והמחשבות טורדות: מה יהיה עם הילדים בגן, בחיידר ובבית ספר? מי ישמור עליהם?

גדולי התורה מכל הציבורים יצאו בקריאה להתחזק בתורה, להתפלל ולבקש מבורא עולם רחמים על מצבנו. לאשה ששאלה בבהלה את הרב בן ציון מוצפי מה לעשות, ענה הרב: תקראי "פיטום הקטורת" (דרך אגב, באתרו מצוין שזו שאלה מס' 132197 שנשאל הרב).

ועל זה יצא הקצף של רב במכון מאיר, אב שכול, שאמר שכל דברי הרבנים הם "שטויות במיץ עגבניות", וש"צריך להתחזק בקרב מגע".

והכל נאמר בהומור סרקסטי, בלעג.

הושע נא נפש מבהלה.

בשיחה שקיים הרב הגאון רבי אביגדור נבנצאל, רבה של העיר העתיקה, לפני חמש עשרה שנה, הוא הביא את דבריו של הגאון רבי חיים שמואלביץ:

כל מה שנאמר בקטע של ההושענות, הם דברים המפסידים את הנפש. "אדמה מארר, דגן מדלקת, יקב מילק" וכו'. כך גם הבהלה המוזכרת בהושענות. הכוונה למחשבה מבוהלת ובלתי מסודרת. הגמרא מביאה (ברכות כ.) שרב פפא שאל את אביי מדוע לדורות הראשונים התרחשו ניסים, ואילו דורנו אינו זוכה לנסים? רב יהודה, כשהיה חולץ נעל אחת (בתענית ציבור) מיד היה יורד גשם, ואילו אנו צועקים וצווחים ולא נענים. למה זה? הרי בלימוד התורה עולה דורנו על דורו של רב יהודה (כפי שמבואר שם בגמרא). אמר לו אביי: "קמאי הוו קא מסרי נפשיהו אקדושת השם, אנן לא מסרינן נפשין אקדושת השם", והגמרא מביאה מספר דוגמאות על קידוש השם שהיה בדור שלפני. לדור כזה נעשו ניסים.

הגאון רבי חיים שמואלביץ שיחת מוסר הביא פלפול שלם למה רב אדא היה צריך לשלם על מעשיו, כי הוא הגיב בבהלה. וישנן דוגמאות נוספות של דברים שנעשו בבהלה לאור המצב בו חיו.

כל אחד צריך לחשוב אצל עצמו: אני הולך להתפלל, אני יודע שצריך לעמוד לפני מלך המלכים אשר החיים והמוות בידו, והמצב רואי זועק לתפילה, ובכל זאת המחשבות מבלבלות אותי, ואני חושב על כל מיני דברים במקום לחשוב על התפילה. לבי במזרח ונפשי ואוזניי לחדשות, מכל מיני כלי תקשורת.

מחפשים כעת כל מיני סגולות, אז כבר חז"ל אומרים לנו: העונה אמן יהא שמיא רבה בכל כוחו יצל מכל מיני גזירות רעות.

אז נותנים לנו עצות ליומיום: להסתכל ימינה ושמאלה כדי לזהות מחבל, אבל גם זה לא עוזר. אז כדאי להסתכל למעלה. רק הוא יצילנו ממצב הבהלה שבו אנו נמצאים כיום. כבוד הרב ממכון מאיר, רק התחזקות בלימוד תורה ותפילה תושיע אותנו ולא התחזקות בקרב מגע.

אנחנו צריכים להוציא את הבהלה מקרבנו וללכת לכותל בכל דרך. ללכת לשוק, וגם לצאת לקבר רחל לקראת ההילולא. אסור לתת למישהו הרגשה שאנחנו מפחדים ומבוהלים, למרות הפרשנים שטוענים שהמצב הזה יכול להימשך הרבה זמן ושדאעש כבר כאן.

הכניסה לקבר רחל

(צילום: אורי לנץ, פלאש 90)

אפרתה היא בית לחם.

מי יהיה המונטיפיורי הבא

מישהו לחש לי סוד שאת עומדת מאחורי השיפוץ המפואר של קבר רחל, האם זה נכון? מרים מצטנעת אבל לא יכולה להכחיש זאת. "אכן כן, מודה באשמה". איך עושים זאת, זה מליוני דולרים? אני שואלת ומרים ממחרת להשיב: "זה הכל סיעתא דשמיא, זה לא אני..." ובכל זאת אני שואלת, איך עשית זאת? מי העלה בדעתו אי פעם בכלל לשפץ את קבר רחל? "זו שאלה טובה אבל צריך להבין, מי שעבר את כל התהליך של הצלת קבר רחל ואת המהמורות שהוא עבר, ראה את ההזנחה של הממשלה והפקרת קבר רחל, לא יכול היה לעמוד מנגד. המציאות שבה הוקף קבר רחל בחומות בצורות בגובה של 10 מטר וגדרות תיל מעל המבנה, יצרו תחושה איומה בלב המבקרים ועוררו אסוציאציות קשות הזכורות ממקומות אחרים ומתקופות אחרות. עם הצבת החומות ניגש אלי אחד האלופים שהיה אחראי על הביטחון במקום ואמר לי: 'מרים אנחנו עומדים לעזוב את המקום, אל תתני שהמקום יראה כך, תבקשו שיצפו את החומות באבן ירושלמית כפי שנעשה במקומות אחרים'.

"ענית לך בתדהמה: אני? מי אני שאבקש כזה דבר? אתם בונים את החומות אז גם תבקשו!" והוא ענה לי: 'תפקידנו לתת ביטחון למתפללים ולא לדאוג לאסתטיקה, אבל את מהמקום שלך יכולה לפעול, אני בטוח שתהיה אוזן קשבת לדברייך'.

"מיד יצאתי לדרך", מספרת מרים, "כתבתי לשר הביטחון מכתב שאנו המתפללים בקבר רחל מיצרים על כך שאילוצי ביטחון גרמו לשינוי משמעותי באתר ושעם ישראל איבד את המראה הנוסטלגי החקוק בתודעה של כל יהודי בעולם ואולי כעת עם בניית החומות מסביב למתחם כשיש הגנה מספקת למתפללים, הגיע הזמן להחזיר לעם ישראל את הסמל הנוסטלגי של קבר רחל החקוק בזיכרון הקולקטיבי ובתודעה של כל יהודי בעולם, הכיפה ועץ הזית".

"באותו מכתב גם ציינתי שיש יהודי מאמריקה שמוכן להשקיע מיליון דולר בפרויקט וכך יצאתי לדרך... להכין תכניות אדריכליות ולגייס תרומה גדולה למטרה - שקבר רחל יהיה "ארמון לאם המלכות". במשרד הביטחון הבינו את חשיבות העניין והתקשרו אלינו שמוכנים לעבוד על הפרויקט, הכינו תכנית יפיפייה שמשווה למקום אופי ייודותי תוך שימת דגש לחשיבותו של

המקום כאתר קדוש, לאומי והיסטורי לעם ישראל. התוכנית שהוכנה ע"י משרד הביטחון הייתה בעלות של 3 מיליון דולר. המצב הביטחוני הידרדר עם הזמן ומשרד הביטחון לא יכול היה לשאת בהוצאה של שיפור קבר רחל אלא להשקיע בצורכי ביטחון. בהשגחה פרטית פגשתי מספר אנשים שהתעניינו בפרויקט ובסופו של דבר הגיעו זוג ידידים שלי בשם מנדי ואיטה קליין מקליולנד, ידעתי מתוך הכרות שלי איתם שהם לא יתנו שקבר רחל יהיה במצב שבו הוא נמצא, הם ידאגו לאמא רחל.

כאשר איטה התקשרה אלי ואמרה לי: 'מרים אנחנו בארץ, אפשר לנסוע איתך לקבר רחל עם המיניבוס הממוגן ירי של הארגון שלך?' כמובן שהיה לי הכבוד והזכות לנסוע איתם ומיד נסענו לקבר רחל, כאשר אני מצוידת בתוכנית שמשרד הביטחון כבר העביר אלי. כאשר סיימנו את התפילה בקבר רחל מנדי ואיטה קליין עלו על המיניבוס הממוגן התיישבו ואז מנדי פנה אלי: 'מרים, אני ואיטה רוצים לקחת את כל הפרויקט לזכות המשפחה שלנו, אנחנו משפצים את הבית של האמא שלנו, אמא רחל'.

"כל כך התרגשתי ואמרתי להם: 'אתם המונטיפיורי של הדור הזה, איזו זכות? תחשבו מי נגע אי פעם בקברה של רחל? יעקב אבינו והשבטים ששמו אבנים על קברה בפטירתה, לפני כ-3000 שנה, איזה שליט מוסלמי לפני כ-1500 שנה הוסיף עמודים סביב המבנה, ולפני כמה מאות שנים יהודי בומבי חפרו שם באר, והאחרון שנגע בקבר רחל היה הנגיד משה מונטיפיורי לפני כ-180 שנה הוא הרחיב את המבואה בכניסה לאתר הנשים... וכעת אתם משפחת קליין, איזו זכות!

שמעתי שקיבלתם את ברכתו של מרן הגר"ח קניבסקי להמשך והרחבת הפעילות.

"הביקור היה יומות התורם מר מנדי קליין, זה היה ביקור מרגש ומרטיט במחיצתן של מרן פוסק הדור הגר"ח קניבסקי. הכניסה לעלייה במדרגות הצרות ובבית הצנוע שכולו מהרצפה ועד התקרה מלא בספרי קודש העביר בי רטט של קדושה והוד. הגענו עם ראש הכולל הרה"ג אברהם מילר שליט"א שכבר לומד ומנהל את רשת הכוללים של הארגון בקבר רחל למעלה מ-15 שנה, הכוללים מתקיימים בשעות הבוקר מימי שישי ובבין הזמנים וכעת יורחבו ללימודי ערב".

"הגר"ח קניבסקי נתן את ברכתו והנחה את ראש הכולל לבחור בקפידה את האברכים כדי שיקבלו הכשרה לחינוך דור ההמשך. ברכתו של ר' חיים נסכה בנו כוחות מחודשים להמשיך ביתר שאת את הפעילות של לימוד התורה בקבר רחל והעמקת הקשר בין המחנכים לתלמידים".

חדש!

רוצים לשמוע
אקטואליה עכשיו?

מוקד
הציבור

חדשות אנ"ש
שידור חי של רדיו קול חי
שידור חי של רדיו קול ברמה

יש לנו
חדשות
בשבילך

הכל במספר אחד
מוקד הציבור

03-619-4444

בעלות שיה רגילה

יותר עדכונים! יותר חשיפות!
יותר שידורים חיים! יותר דיווחים
מחצרות הרבנים!

קו הנייעס הגדול ביותר במחיר שיחת נייח בלבד!

 בהודיה לה' יתברך, הנכם מוזמנים

לטקס הענקת תואר

מנהיגה רוחנית ומורת הוראה

להורות בהלכות איסור והיתר, שבת,

נדה ומקואות, אבלות, חופה וקידושין וגיוור

לבוגרות המכון למנהיגות הלכתית

ע"ש סוזי ברדפילד

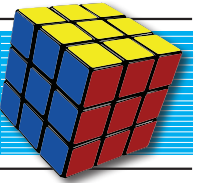
 ביום שלישי, אור לח' חשוון (20.10.15) בשעה 19:30,

 במדרשת לינדנבאום, רח' לייב יפה 51, ירושלים

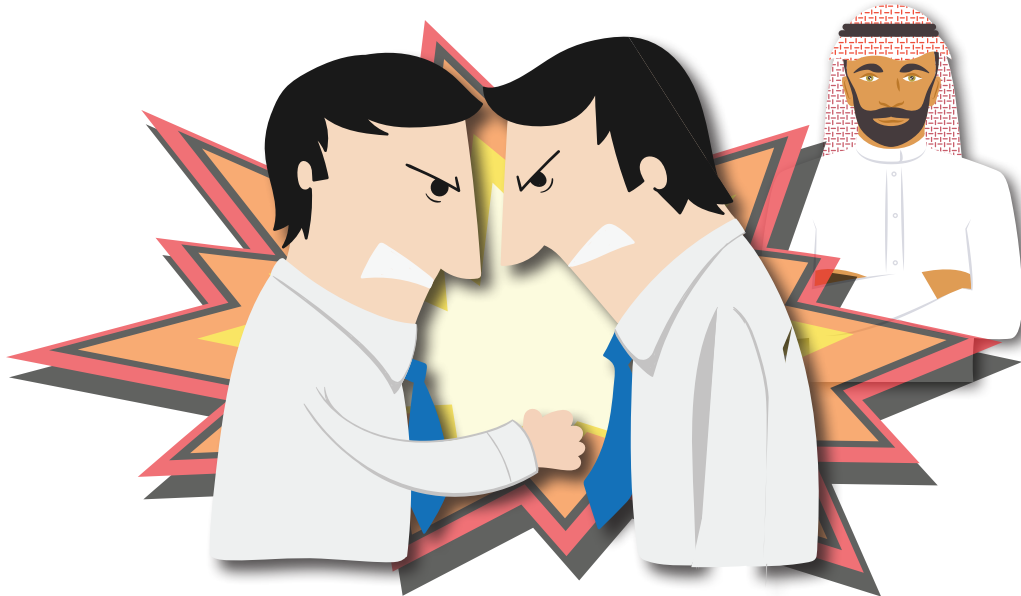
 הבוגרות סיימו חמש שנות לימודים גבוהים ועמדו בהצלחה

 במבחנים המקבילים למבחני היתר ההוראה של הרבנות.

18 || כל ישראל || י' בחשון תשע"ו 23/10/15

רחוב ללא מוצא

גבי ואבו נפחא הגיעו אל המקום כרבע שעה לפני הזמן שנקבע, הם היו צריכים קצת להתאמן. אז מה אתה אומר לו? שאל גבי.

“אנחנו לא רוצים רחופות שלנו יהודים”, אמר

אבו נפחא.

“אנחנו לא רוצים שהרחובות ישאו שמות יהודיים”, תיקן אותו גבי.

לאן יסעו? שאל אבו נפחא בחשש, וגבי הבין שהוא לא קיבל את העיפרון הכי חד בקלמר כפרטנר, ושזה הולך להיות קצת קשה.

בהתחלה הם - כמה פעילי שמאל קיצון ידועים - פנו לכמה מתושבי האזור שפשוט לא הבינו מה הם רוצים, עד שאיזה ערבי ישראלי שעובד איתם פשוט ישב קצת עם אבו נפחא והסביר לו את החשיבות של העניין, אבו נפחא ככל הנראה לא כל כך הבין במה מדובר.

השעה היעודה הגיעה, וגבי, שאגלי זיעה החלו להצטבר על מצחו, החליט להיכנס ככה. רק תזכור, הוא אמר לאבו נפחא, שאם אני דורך לך על הרגל אתה מפסיק לדבר! אבו נפחא הנהן והסתכל על דוכן פלאפל שהיה ממולם. גבי רצה מאד לסטור לו ולומר לו להתרכז, אבל הם כבר עמדו לאחר. השמאל לא מתייחס לעולם, מלמל גבי לעצמו בדרכם פנימה, אבו נפחא, היה מבסוט חלאס.

נציג העירייה שחיכה להם במשרדו המרווח, היה נראה דרוך וענייני. הוא הורה להם לשבת והנהן קצרות לעומתם, כאומר: “בואו נסיים את זה מהר, יש לי גם עבודה רצינית על הראש”.

גבי השיב לו מבט משלו שהביע “אי הכרה בשלטון הכיבוש הרודני וחזרה מיידית לגבולות 67”. אבו נפחא שרק ואמר - וואו איזה מזרד יפה, הוא היה מבסוט חלאס.

גבי כחכת בגרונו וסימן לאבו נפחא לדבר. אהה... גמגם אבו נפחא, אני קוראים אותי, אבו נפחא, הוא פתח, זה על שם הדג הזה אתה יודע, הוא הסביר ואז ניפח את שפתיו כהסבר. שקט מבין השתרר בחדר.

אהה...המשיך אבו נפחא, אני גר במזרח ירושלים, ואני עובד בחנות בשוק הערבי, אהה... היה ניכר היטב, שהוא שכח את מטרת בואם, הוא הביט אל גבי בחטף וזה סינן לו בשפתיים מכווצות את המילים “שם הרחוב שלך”.

כן! אמר אבו נפחא, אני גר ברחוב איסמעיל טראפיק מספר אחת עשרה.

הוא שוב השתק, ונציג העירייה אמר “נו ו...?” הכל בסדר, אמר אבו נפחא, וגבי דרך לו על הרגל מתחת לשולחן, אהה... כלומר לא בסדר, הכל ממש ללא בסדר! התנשף אבו נפחא ממש קטסטרופה, איך אתם לא מתביישים,

אתם הציונים.

מה העניין? שאל נציג העירייה מופתע מהתפנית הקיצונית במהלך השיחה.

העניין הוא כזה, אבו נפחא ניסה לגרד בירכתי מוחו כדי להיזכר מה היתה הבעיה. גבי שוב דרך עליו מתחת לשולחן, אהה... אוף, לאחרונה, כן, אתם שיניתם את השם של הרחוב שלנו לישמעאל הכהן, ממש כל הרחוב השתנה לישמעאל הכהן, גם הפחים והכל, כלומר, אלה שעדיין לא שרפנו הוא הוסיף בהתנצלות וגבי דרך עליו שוב בעוצמה.

נו, וזה מפריע לכם? נציג העירייה הראה סימנים ראשונים לחוסר סבלנות.

אה, לא, אמר אבו נפחא בהיסח הדעת, כלומר בוודאי! הוא כמעט קם מעוצמת הבעיטה שחטף מגבי, מה זה הדבר הזה לשנות שמות של רחובות? מה זה פה? ציונים, כיבוש, הוא מלמל עוד כמה מילים שזכר מהשיחה המוקדמת עם גבי.

אתה מתלונן על שינוי שם הרחוב שלך בשם כל הדיירים? שאל נציג העירייה. תשובתו של אבו נפחא היתה שוב

העניין הוא כזה, אבו נפחא ניסה לגרד בירכתי מוחו כדי להיזכר מה היתה הבעיה, גבי שוב דרך עליו מתחת לשולחן, אהה... אוף, לאחרונה, כן, אתם שיניתם את השם של הרחוב שלנו לישמעאל הכהן, ממש כל הרחוב השתנה לישמעאל הכהן, גם הפחים והכל, כלומר, אלה שעדיין לא שרפנו הוא הוסיף בהתנצלות וגבי דרך עליו שוב בעוצמה.

מחולקת לשני חלקים הסותרים זה את זה. נציג העירייה החל לחשוד שהוא לוקה בפיצול אישיות קשה.

ואתה מתלונן כעת על בסיס לאומני?

אבו נפחא הביט לעברו בבעתה, הרגל שלו כבר נורא כאבה והוא בשום פנים ואופן לא רצה לחטוף עוד בעיטה. לא היה לו שום מושג האם התשובה היא כן או לא או אפילו משהו יותר מסובך מזה.

את האמת שכבר התחיל להימאס עליו כל הסיפור הזה. הוא רק עשה טובה לדוד שלו שיש לו כמה חברים ישראלים שיש להם משום מה עניין לריב עם האחים שלהם. לאמיתו

של דבר לא היתה לו שום בעיה עם זה שהחליפו את השם של הרחוב, זה לא עניין אף אחד, אולי זה אפילו הועיל קצת כי יותר ישראלים נכנסו לחנויות באיזור, ועכשיו הציוני הזה פה בועט בו בלי הפסקה מתחת לשולחן. עם כל הכבוד לדוד - ויש כבוד - הסיפור הזה לא התאים לאבו נפחא בכלל.

אני רוצה ללכת! הוא אמר פתאום, וגבי תקע בו עיניים מזרות אימה, נמאס לי מכל הסיפור הזה, הוא אמר ונעמד.

תראה מה זה, אתם ממש מתישים פה עם כל הביורוקרטיה, אמר גבי וניסה למשוך את אבו נפחא בחזרה לכסאו, אני חושב שהתלונה מובנת, ומר נפחא היקר פה מאיים בתביעה משפטית באם לא תתקבלנה טענותיו.

סליחה אתה עורך הדין שלו? שאל נציג העירייה בחדות. אה, במקרה כן, אמר גבי, אני עורך הדין שלו.

לא אתה לא, אמר אבו נפחא לפתע, אתה ציוני כמו כולם. גבי שפשף את רקתו וסינן בשפתיים חשוקות ובשנאה עצומה לאבו נפחא. תקשיב לי טיפש מטופש שכמותך, אתה הורס פה הכל, אתה לא מבין כלום, תלך מכאן כבר ותן לנו לעשות את העבודה ולדאוג לכם כמו שצריך.

נציג העירייה לא התאפק ושאל, אני לא מבין אתה איתו או נגדו?

אתה אל תתערב, אמר גבי לנציג העירייה, מספיק בלגאן אתם עושים פה במדינה הזו, כובשים ארורים, ולאבו נפחא אמר “לך מפה כבר!”.

סליחה אדוני, נציג העירייה האדים ונעמד, אתה מואשם בהעלבת עובד עירייה ואני מוסיף לכך גם את כל הבעיות שחטפתי ממך מתחת לשולחן במהלך הפגישה, עכשיו אני מבין שהן היו מכוונות, וכעת, אם לא תפנה את החדר בתוך דקה המאבטחים יוציאו אותך!

אה באמת! אמר גבי, תספר לי על זה. יש מאחורי גופים חזקים ביותר שיכולים לגרום לפיטורין אם תאמר מילה אחת נגדי.

רגע רגע לא צריך לריב, אמר אבו נפחא שנבהל מהצעקות, בואו נפתור הכל במנה פלאפל, מה אתם אומרים? אני ממש רעב.

גבי לקח את תיקו ויצא מהחדר בזעם. משוגע זה, אמר אבו נפחא והחוזה על הדלת הפתוחה, אז מה אתה אומר על הפלאפל?

לחלק גדול מאד מההתססה וליבוי האש בסכסוך הישראלי-פלסטיני, אחראים ארגוני השמאל הקיצוני שעושים הכל בשביל להציג את ישראל בעיני הפלסטינים ובעיני העולם בכלל כפושעים חסרי מצפון. יש להניח שחלק מהשנאה שלובתה בעזרתם הופנתה גם כדי ליצור את פיגועי הטרור האחרונים, וכמו מחולליהם גם אותם יפי נפש מסתובבים עם דם על הידיים.

לתגובות: shninat@gmail.com

חטיפי אסם במבצע עשר עשרים שלושים

30
אריזות
קוד מוצר: 411

טיסה משפחתית
בשמי הארץ

30
אריזות
קוד מוצר: 412

דמי כיס לשנה (2,400 ש"ח)

30
אריזות
קוד מוצר: 413

אופניים חשמליים

30
אריזות
קוד מוצר: 414

בית בובות

30
אריזות
קוד מוצר: 415

סופ"ש משפחתי

10
אריזות
קוד מוצר: 401

גמבו

10
אריזות
קוד מוצר: 402

פליימוביל

10
אריזות
קוד מוצר: 403

קליקס

10
אריזות
קוד מוצר: 404

מצעי ניקי

10
אריזות
קוד מוצר: 405

נגן MP3

20
אריזות
קוד מוצר: 410

קורקינט חשמלי

20
אריזות
קוד מוצר: 409

1000 ש"ח
לקניית צעצועים

20
אריזות
קוד מוצר: 408

משחקי קופסא
אלקטרוניים

20
אריזות
קוד מוצר: 407

מצלמה דיגיטלית

20
אריזות
קוד מוצר: 406

אופניים

בכל שבוע זוכים חדשים!

חייגו:
03-9411411

קונים < בוחרים < מתקשרים < עונים < זוכים

המשתתפים שענו נכון
ובזמן המהיר ביותר
זוכים בפרסים שווים!

על 3 שאלות

לטלאול ומקשים
מספר חשבונית

פרס בהתאם למספר
האריזות שנרכשו

אריזות ממגוון
חטיפי אסם